

се хвърлят и на небето и въ ада; а по земята-карай на-  
прѣдъ, ура!

Казацитѣ насѣдаха потурски на вълнени черги око-  
ло мискитѣ. Тѣ ядоха и пиха бързо и охотно, и послѣ  
се заприказваха за това, за онова, и къмъ крайтъ запѣ-  
хж казашки пѣсни. Всичко прѣмина тихо и благопристой-  
но, прилично за прѣдъ хората и почтително прѣдъ Бога.

При конетѣ и при осемнадесетѣхъ хайдутѣ, върза-  
ни единъ за другъ, оставиха караулъ. Сотията се връ-  
щаше отъ експедиция въ Чамъ-Дере, гдѣто се криеше  
знаменитиѣтъ разбойникъ Кушчу-Оглу, заедно съ своята  
шайка.

Прѣди десетъ години Кушчу-Оглу билъ птицеловъ  
у одного отъ Гирейтѣ, потомакъ на Кримскитѣ Татарски  
Ханове. Такива Гирей въ Источна България ги има твър-  
дѣ много, особено пакъ въ околноститѣ на Сливенъ.  
Има и такива сиромаси Гирей, които Българитѣ прикан-  
ватъ въ своитѣ села, построяватъ имъ къщи, работятъ  
имъ нивитѣ, хранятъ ги и имъ доставятъ всичко необ-  
ходимо за живѣние, даже даватъ имъ пари, само и само  
да си сѣлятъ на мѣсгата, като гарнизони, и съ своето  
присѣствие да пазятъ Българитѣ отъ нападенията на  
бейоветѣ, заптиѣтъ, отъ разнитѣ военни чиновници, даже  
отъ Ерменцитѣ и Гърцитѣ, които се хвърлятъ върху не-  
щастнитѣ Българи, като гарвани на мърша. Гирейтѣ съ  
своитѣ султански титулъ повече или по-малко плашатъ  
тия притѣснители. Връщаме се къмъ Кушчу-Оглу. Госпо-  
дарѣтъ му го оженилъ за една отъ най-красивитѣ дѣ-  
войки на сливенскитѣ ислямъ, но тутакси слѣдъ свад-  
бата тѣ се распарясали. Отъ отчаяние ли, или отъ  
скърби, Кушчу-Оглу станалъ хайдутанъ и се прочулъ съ  
тоя свой новъ занаятъ. Той си останалъ въ най-добри  
отношения съ бейоветѣ, съ заптиетата, съ духовенство-  
то, даже съ администрацията, привързалъ къмъ себе си  
съ услуги или съ заканвания всичкитѣ околни Христия-  
ни, и съ своята ловкостъ и юначество е каралъ женитѣ  
да лудѣятъ за него. Той бѣше Риналдини и Донъ—Жу-  
анъ на Сливенскитѣ Санджакъ и на Балкава. Съ тоя